

– затворен кръг, който е пространствено отдалечен от други такива. За разлика от селото кварталът тук е пространствено близо до други, но той е отделен символно и отграничен отвън от своето различие. Тоест дистанцията тук не е на ниво пространство, а на ниво отнасяне към. Една прилика със селото е, че вътрешно пространството се конструира като затворено поле, което е видимо. Видимостта се характеризира с това, че всеки „знае“ почти всички други или поне с много малко стъпки може да стигне до някой друг: „Други, на които им предстои да минават през училище, знае се всичко. Това, което не знаят, идват и го проучават“ (уч.4). Тъй като хората се познават, новото се възприема много трудно, то се явява като чуждо. Това е едно от следствията на затвореността. Учителите признават този факт, според тях новите хора много трудно се приемат: „Ъ, те са така мнителни по отношение на всяко новаторство, и на, на новите хора, които са тука“ (уч.4); „Най-трудно свикват с нови колеги. Значи, някакъв ад е за новодошлите, съответно и за нас“ (уч.16). Това важи не само за новите учители, но и за така наречените „пришълци“. Новото или чуждото се възприема много трудно. Проблемът идва от това, че първо местните не ги познават, нямат „рецепти“ за поведение спрямо тях, те все още не могат да ориентират поведението си по тях, не знаят какво да очакват от тази чуждост, следователно трябва да си изградят типизация, по която да се ориентират. Тъй като чуждото е нещо непознато, то се мисли през неговия негативен образ. А в случая негативният образ се пренася стратегически върху вътрешните чужди. Така „те“ се превръщат в анонимна реалност, която освен от железопътната линия е оградена от своето различие. Контактът с „тях“ е ограничен от техния тип.

Едно друго следствие от идването на чуждото и самозатварянето в „наше“ е, че миналото се оценностява: „Защото миналото е опората на „нашето“ – нашето е възможно дотолкова, доколкото има „своето“ минало, то съществува дотолкова, доколкото е съществувало. Защото миналото е определител на „нашето“ – нашето е такава, каквото е, защото е било такава. „Ненашето“ е чуждо дотолкова, доколкото не споделя нашето минало. Тогава „появата“ на чуждо ценностно натоварва миналото, затваря света в „наше“ (Греко-